

(המשך מעמוד 10)

מסוכן למדי. הוא מסוגל לפוצץ מבפנים את המוניפול המפא"י בעוצמה חזק נוסף - ציבור פקידו המדינה.

מונרכיה בהסתדרות. הסערה החלה עם פרסום מסקנות ועדת הרובינ, שהורו ככה רובה מפקידי בנק ישראל, ואשר מטרתה היתה להסדיר את ענייני השכר במוסדות הממשלתיים.

ממבט ראשון, היו מסקנותיה של הוועדה הגיוניות וצודקות. וכי מה הגיוני יותר מהצעה לבטל את סכומי התוספות השונות בתלוש המשכורת - להעמיד, לעומת זאת, את השכר על סכום אחיד. או מה הפגם, למשל, בהחלטה להצמיד את גובה השכר לתפקיד, במקום לעובד.

עובדי המדינה החליטו, בכל זאת, כי מסקנות הוועדה מחבלות באינטרסים החיוניים ביותר שלהם. העמדת המשכורת על סכום אחיד וביטול התוספות למיניהן, פרושה ירידה תלולה בשכר העובד. הצמדת דרגה לתפקיד, במקום לעובד, פרושה שפירי ממשלתו עשוי לעבוד כל חייו באותה משכורת, אם רעהו, במשרה בעלת דרגה גבוהה יותר, לא ישביק חיים לכל חי, או יעזוב את עבודתו בעקבות ירושה בלתי צפויה. אך הפתעתם הגדולה של עובדי המדינה, היתה הצהרתו של מי שמויזג אותם ב' הסתדרות, יחזקאל אברמוב, שטען, בשידור בקול-ישראל, כי איגוד עובדי המדינה מוכן לקבל, בשניים קלים בלבד, את מסקנות הוועדה. מעשה זה גם הכזיר להם, כי באגוד המקצועי אינו שלט משטר דמוקרטי אלא מונרכיה אבסולוטית: במשך שנתיים עשר שנות קיומו של איגוד עובדי המדינה, לא נערכו בו אף פעם בחירות. השלטת היחיד באגוד זה, הוא יחזקאל אברמוב, אשר מונה לתפקידו על ידי מוסדות מפא"י.

ראיון אצל המושל. עובדי המדינה החזירו לילכת בדרך שנוסתה כבר על ידי ציבור הפועלים. אם איראפשר לשנות את ההסתדרות - יש להקים גוף שיטול את סמכויותיה. גוף זה הוא ועדת התיאום, שהרכבה 24 חברים, שנבחרו בכנס וועדי העובדים אשר נערך בחודש שעבר.

מיד לאחר הבחירות, החליטה הוועדה התיאום החדשה לפנות להנהלת ההסתדרות, להציג בפניה את דרישותיהם האמיתיות של וועדי עובדי המדינה. הם אף קבעו מועד לפגישה עם מזכיר האיגוד המקצועי, ירוחם משל. אולם כאשר הגיעו חברי הוועדה לבניין ההסתדרות, התברר להם כי משל לא טרח לחכות להם. קיבל אותם, במקומו מזכירו עמיס פרידמן. הוא הפנה אותם אל האדם המתאים: יחזקאל אברמוב. חברי הוועדה התאמו לא חשובו אפילו לנהל עמו משאומתן, עזבו את בניין ההסתדרות.

השבוע עומד להתכנס הכנס השני של ועדי העובדים, שאורגן הפעם על ידי הוועדה התיאום. במסגרת זו תעמונה על הפרק התיביעות המעשיות, להתחלה מידית בנייהול משאומתן להעלאת השכר, ואיום מפורש להשבתת העבודה.

מיד אחרי זה יבוא הצעד הבא: מיים ראשון הקרוב יעזבו עובדי המדינה את עבודתם שעה לפני הזמן, יחזרו בצורה זו אל מסגרת שעות הקין, שביטלה בקיץ הקודם.

דת במעגל הנישואין

בה מתרחש כאן? חשבוני שיש עוד הפ' גנה דתית בכפראתא. את באתי במהירות האפשרית" אמר הנער, שהגיע רכוב על אופנוי, ישר למירפסת בית-הכנסת. אבל ביתיים אין שום דבר מעניין. סתם חתונה. ממבט ראשון ניראתה החתונה רגילה. הרב הספרדי מילמל את הברכות ליד זוג לא צעיר ביותר. על דלת בית הכנסת נחלה כרוז הרבנות נגד הליגה למניעת כפייה דתית. יוצאי הדופן היחידים היו תומכי עמדות החופה: ארבעה פעלים של הליגה למניעת כפייה דתית בכפר אתא.

דף להרפה. דרכם של לילי דניאל ומרדכי אליהו לחיפה וקידושין, לא היתה סוגה בשושנים. שניהם יוצאי בומבאי שי בהודו, ומשהייכים לעדת בני-ישראל. מרדכי, שהגיע לארץ לפני עשר שנים, הספיק לשרת בצה"ל, לחם בקרבות סיני ולאחר שהות קצרה בקיבוץ, הגיע למערכת כפר אתא.

לילי, שעלתה ארצה לפני ארבע שנים בל' בר, הגיעה עם משפחתה ישר למעברה. שם נפגשי השניים, האהבו זה בזה, החליטו

להינשא.

עד כאן התנהל הכל כמו אצל אלפי אורחים ישראלים אחרים. הכעיות החלו כי אשר ניגשו השניים להגשים את החלטתם. לפני שנתיים ניגשו בני-הזוג אל הרב המקומי. הוא הציץ במיסמכים, ניזעע בי ראשו לשלילה, ושלה את השניים לרב בי קרייתים, אשר היפנה אותם לרבנות בי חיפה. זו שלחה אותם לרבנות הראשית בירושלים. בשבועות הבאים נידמה היה לזוג, כי הם רצים במחול שיגעוני, הרבנות הראשית שלחה אותם חזרה על עיקבותיהם: לרבנות בחיפה, משם לקרייתים ושוב ל' כפראתא. כשהגיעו לנקודת המוצא, שוב נאלצו להתחיל בכל הסיבוב.

באף אחת מתחנות-הדרך לא אמר להם איש בפרוש: אין אנו מעוניינים לתת לכם היתר-נישואין, כי אתם מבני-ישראל. הפעם נמצא תרוץ אחר - לילי היתה כבר נשואה פעם, התגרשה מבעלה לפני שעלתה ארצה. לדעת הרבנות, לא היו גרושה כשי' רים. הסיבה, לדברי הרב מכפראתא: גט הפיטורין לא נכתב על נייר קלף, כנדרש. דעתו של הרב מחיפה היתה שונה: בגט הפיטורין חסר משפט אחד. ואילו הרבנות הראשית טענה: הגט אינו כשר, מכיוון שי' הטופס המקורי נמסר לילי האשה, במקום למסר לה אישור בלבד.

מעגל הקסמים. המבוך הביורוקראטי המשיך להתנהל כמעגל-קסמים. לבסוף פק' עה סבלנותם של מרדכי וילי, הם החליטו לגור יחד כזוג נשוי, ויתרו על אישורה של הרבנות לאשרם המשותף. כעבור זמן נולדה להם בתם אסתר.

בינתיים החלו הדברים להסתבר יותר ויותר. היות ותעודת הזהות של מרדכי הוע' דה על רחוקותו, נאלץ היה לשלם את מיסוי, כפועל יומי בבתי-הדין, כרוק. למעשה היה עליו לפרנס משפחה בת חמש נפשות: את אשתו, חותנתו, בנה של לילי מנשור איה הקודמים, בתו הנוכחית ואת עצמה.

בסוף השנה שעברה הגיע הזוג לסניף הליגה למניעת כפייה-דתית בחיפה. מאותו רגע קיבל עורך-דין הליגה את הטיפול לידיו. צעדו הראשון היה משלוח מכתב לשרה"ד תות, בו דרש למנות פקיד רישום נשואין

סרטים כושה בפעם השניה

אנג'לינה (מוגרבי, תל-אביב, איטליה) נבנה על סוג הסרטים, שאין לבחנם יל' העריכים במסגרת הצגתם בלבד. כשם שי' ליקוי החמה של מ'כלאנג'לו אנטוניוני יהיה בעל איכויות רעיוניות ואמנותיות שונות, כיצירה בפני עצמה, או כחלק מטרילוגיה פילמאית, כך גם סרט זה מחיב התייחסות כאל חלק אחד מיצירה קולנועית מקיפה ושלימה יותר.

מירו (אנטוניוני היפה) בולוניני, מהמקור ריים שבכמאי הגל-החדש באיטליה, לא הצ' היר על כושתו ליצור סידרת סרטים סביב רעיון אחד. אולם נוכח דמיונו המפתיע של סרטו זה, לסרטו האחרון, בית-הבושות, שהוצג לפני מספר חודשים בארץ, אי אפשר שלא לקשר אותם יחד.

בית-הבושות עסק באהבתו של בן מש' פחת איכרים איטלקית (דאן-פול בלמונדי) ליצאנית (קלאודיה קרדינאלה) על רקע ההתי האיטלקי, בשלהי המאה שעברה, וההתער' ררית הסוציאליסטית בהברה האיטלקית של אותם הימים.

אנג'לינה עוסק בנושא דומה: אהבתו של לבלר עני (אנטוניוני פרנציוזה) ליצאנית (קלאודיה קרדינאלה) על רקע ההתי האיטלקי של ראשית המאה הנוכחית, ובתנאים ה' חברתיים באותה תקופה.

בינתיים וגברים. אנג'לינה היא בת למשפחה עניה כפריאסט, הנאלצת לפרנס את משפחתה. היא נערה עליונה, החובבת בילויים וגברים, אינה מהססת לגבות תמ' רת החביביה אלה תשלום נאות.

יום אחד היא פוגשת בבלבר, המתקרב במהירות לגיל העמידה, אשר חי בחברת אחותו הבתולה הזקנה (בטי בלייר), ו' שאינו כולל בחייו לא בילויים ולא נשים. היא מתאהב בה בצורה מטורפת, מקנא לה עוד לפני שהספיק לדעת את שמה, אולם מצהיר מראש שכלל שתהיה אהבתו אליה גדולה, לא ישא אותה לאשה לעולם. למה? מפני שהדלות אינה מאפשרת חי' נשואין. הנונות היפה, שהספיקה לבקר במיטות

הרב מימון עורך את נישואי הזוג אליהו *

חופה מעל למעגל הקסמים

נחצית גברי הע', מתאהבת בגבר המשר' נה. היא מציגה את עצמה בפניו כבתולה תמימה, נהנית מהאהבה הרגשית, מה גם שאותו גבר מוכן לחת' על מה שהוא מכנה "הצד הפורמאלי" שבאהבה - יחסי המין.

כל אותה עת, היא ממישיכה בעיסוקה הע קרי, מצליחה להסתיר ממנו את ניאור' פיה, אך מנסה להשתמש בקנאותו כדי להושיא לי. אולם כשהוא מגלה כי היא שיכתב עם כולם מלבדו, הוא עומד על ביצוע הצדדים הפורמאליים שבאהבה. מאיתו רגע מתה האהבה המזורה. האהובה לוקחת ממהבה תשלום.

שגון ההידברות. בולוניני עיבד על אותו גל של אנטוניוני: ההתנכרות האנושית היא מקור הצרות של החברה. הכסף הוא הגורם להתנכרות. מאהבה של היצאנית נכשל בנסיון ההידברות שלו לאהובתו, אינו מצליח להידבר גם עם אחותו הנמקה ביסורי תאחיה המידחקות, מביא הרס על עצמו ואחיותו.

זוהי חזרה על אותו רעיון, אותו ניסה בולוניני להביע בבית-הבושות בצורה דומה. אלא שסרטו זה חסר את אותו כח שהיה לקודמו. פרנצוזה מרגיז במשחק עצבני וקלאודיה קרדינאלה צריכה לעבוד הרבה מאוד כדי שיוכי נה הוא מקצועה האמיתי. אפילו בבנין האיירה ברקע, בו הפליא בולר

קלאודיה קארדינלה היצאנית שיחקה בתולה

ניני כל כך בסרטו הקודם, עשה הפעם מלאכה חסרת פיוט.

היחידה המצילה את הסרט מלסבוע ב' שימזון היא השחקנית החתיקה בטי בלייר. במשחק מאופק ונוגע ללב היא מעצבת דמות בלתי נשכחת של בתולה המדכאת את יצריה ורגשותיה, מתמוטטת לבסוף בשל אייכותלה לעמוד בלחציה הפנימיים.

בולוניני אינו מחדש בסרטו זה דבר, אך עם זאת, בשל סיגונו האישי המיוחד, ה' טבוע בסרטו, זהו סרט מעניין.

השמן המסכן

האירם ממזמרטר (תל-אביב, תל-אביב: צרפת) הוא סיפור סאכריני מזיל' דמעות, שנועד להוכיח שטוב-הלב והעזרה לזולת, נותרו רק בקרב החלכאים והנדכ' אים.

מסכן כזה הוא גייגו הקלושאר, שהוא גם שמן, גם אילם וגם מזוהם, שכולם צוח' קים לו. כולם מנצלים אותו, ואין לו ידיד ורע בכל העולם כולו, מלבד חתול וכמה כלבים.

יום אחד מוצא אותו מסכן יצאנית' שחפנית, הגוססת בנשם, בחברת ילדתה הקטנה. הוא איספ אותן למרתפו, ושם, אולי בפעם הראשונה בחייו, הוא זוכה לנשיקת אשה, מפייה של הילדה. הוא הופך לאדם אחר. הוא אפילו גונב כסף כדי להחזיק את השתיים במרתפו.

אבל העולם מתאכזר גם לאלה שאינם יודעים לדבר. גייגו המסכן נדרף על ידי אנשי שכונתו, עד לרגע בו הם סבורים כי הצליחו להמיתו. אז הם עורכים לו הלחש' מפוארת, מספידים אותו ושופכים דמעות על קברו. כאשר מתברר להם שהוא חי, שוב מתחילה הרדיפה הגדולה.

העלילה טובעת. זהו סרט שנועד ל' הפגין את גדולתו של שחקן האופי האמרי' אי גיקי (אדי פלטון) גליסון, כוכב טלביזיה ותיק, שהתגלה על ידי הקולנוע, וכבש את עולמו במספר תפקידים משניים בסרטים טובים. גיקי, שחיבר גם את המוסיקה לסרט, אינו מאכזב. הוא אישיות קולנועית מרשי' מה, מין תערוכת של מישל סימון, צ'ארלס לוטון וצ'אפלין. אולם העלילה האינופאני טלית טובעת לחלוטין בין כתמיו העצומות. חסרונו הגדול של הסרט הוא העדר אחדות. הוא נע בין פיוט מלאכותי לבין סאטירה חברתית, בין מלודרמה לבין קומדי' יה. נשאר, בסופו של דבר, חסר סגנון. גם המיזוג של ייצור משותף צרפתי-אמריקאי אינו עולה כאן יפה, ומה שיכול היה להראות רומאנטי, מלבב וכן בסרט צרפתי, נראה כאן כקישט.